

תת"ע 3251/11/21 - מדינת ישראל נגד רונן עמרי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 3251-11-21 מדינת ישראל נ' רונן עמרי
תיק חיצוני: 11150767843

בפני	כבוד השופט אלעד שור
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	רונן עמרי
החלטה	

בפני בקשה לביטול כתב אישום מחמת התיישנות, כנגד הנאשם נרשם דו"ח מסוג ברירת משפט בגין קיפוח זכות אדם להשתמש שימוש מלא בדרך עבירה בניגוד לתקנה 21 (ב)(1) **לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961**, ביצועה של העבירה נסמך על צילום רכב, כאשר לטענת הנאשם הודעה על כך לא נשלחה לנאשם בתחום פרק הזמן של 4 חודשים, כמתחייב בחוק.

טענות הנאשם :

לטענת הנאשם הדו"ח לא הגיע לידי, תאריך ביצועה של העבירה הנו ביום 10/6/18, על פי הנתונים אותם הציגו הצדדים, והנם נתונים מוסכמים, ביום 25/6/18 נשלחה ברירת המשפט לכתובתו המעודכנת של הנאשם, כתובת אותה אישר הנאשם כנכונה, ביום 1/7/18 הדו"ח חזר לשולח בציון "**לא ידוע במען**", שנתיים וחצי לאחר מכן קיבל הנאשם הודעה מרשות האכיפה והגבייה אודות חוב אשר נצבר לחובתו, או אז, גילה הנאשם אודות הדו"ח.

הנאשם פרט ארוכות את הטרחה אותה נאלץ לעבור בפניות חוזרות ונשנות למשטרת ישראל (פניות נהגים) אשר סירבו לבקשותיו של הנאשם, זאת עד אשר צלחה ידו ובית המשפט לתעבורה, כבוד השופטת רות בר דיין במסגרת המ"ש 794-06-21 מצאה לקבל את בקשתו והאריכה את המועד להישפט ובכך התאפשר לנאשם לקבל את יומו בבית המשפט.

לטענת הנאשם הוכח על ידו כי ההודעה אשר נשלחה למענו ביום 25/6/18 לא הגיעה לידי ושלא באשמתו, לפיכך יש לקבוע כי הנאשם לא קיבל מעולם הודעה בגין הדו"ח כל שכן לא בחלוף 4 חודשים מיום רישומו ולכן יש להורות על התיישנותו.

טענות המאשימה:

לדברי המאשימה, אין מקום לטענת ההתיישנות שכן ההודעה בדבר ביצוע העבירה נשלחה במועד, במסגרת התקופה הקבועה בחוק, אישור המסירה המצוי בתיק הינו תקין ובהתאם לתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי, **התשל"ד - 1974 (להלן: "תקנה 44א")** הרי שחזקת המסירה מתקיימת במקרה דנן, שכן ההודעה בדבר העבירה נשלחה כאמור עוד ביום 25/6/18 בדואר רשום וכי דין טענת הנאשם להידחות.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית לבחינת טענות הצדדים הינה סעיף 225א. לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, **התשמ"ב - 1981 (להלן: "החסי"פ")** ותקנה 44א. הנ"ל.

סעיף 225 א. (1א) לחסי"פ קובע :

"הייתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27 א. לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה 2:

(2) שישה חודשים ממועד ביצוע העבירה... "

במקרה שלפנינו, מדובר בעבירת תעבורה המתבססת על צילום רכב ולפיכך על המאשימה להוכיח שכתב האישום או ההזמנה בגין ביצוע העבירה נשלחו לכתובת הנאשם בתוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה.

באשר להמצאת ההודעה על ביצוע העבירה, יש לבחון את תקנה 44 א., שם נקבעת **חזקת המסירה** וזו לשונה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

עולה מכאן כי חזקת המסירה עשויה להתקיים אף ללא חתימת הנאשם על אישור המסירה. ברם, על המאשימה להוכיח כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום וכן כי חלפו 15 ימים מיום שנשלחה ההודעה בדואר רשום.

בנוסף, בסיפא לתקנה 44א. נקבע **תנאי נוסף** ולפיו חזקת המסירה מתקיימת, זולת אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את ההודעה או ההזמנה, מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל.

לעניין אי הצורך בחתימת הנאשם ראה : רע"פ 2307/98 **קריב נ' מד"י** [פורסם בנבו].

אישור מסירה אשר חזר בציון "**לא ידוע במען**", אליו הפנתה המאשימה בטיעוניה, מלמד כי הנאשם לא נמנע מלקבל את ההודעה לידי שכן לא ידע כלל אודות קיומה משום שעל פי דואר ישראל הנאשם לא גר במקום אליו נשלחה ההודעה, הנאשם עצמו הוכיח כי הכתובת אליו נשלחה ההודעה הנה כתובתו הרשומה והוא אף התגורר בכתובת זו ולפיכך מדובר בטעות שלא לומר רשלנות של דואר ישראל באי מסירת ההודעה לנאשם.

לפיכך אני קובע כי הנאשם לא נמנע מלקבל את דבר הדואר ואף **הראה באופן פוזיטיבי** כי לא קיבל את ההודעה או ההזמנה, מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל.

לאור כך, אני קובע כי טענת ההתיישנות חלה ואני מורה על ביטולו של כתב האישום.

באשר להוצאות אותן דרש הנאשם להטיל על המאשימה, מצאתי שלא להיעתר לבקשה וזאת משתי סיבות עיקריות, ראשית בקביעתי כי הדו"ח התיישן אין קביעה בקשר לראיות שעמדו לרשות המאשימה לצורך הרשעת הנאשם ולא ניתן לקבוע כי רישום הדו"ח כנגד הנאשם נעשה בחוסר סבירות, שנית המאשימה שלחה את הדו"ח במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק ולכתובת הרשומה של הנאשם ולפיכך המחדל בגין אי קבלת הדו"ח על ידי הנאשם בסופו של יום אינו רובץ לפתחה.

צר לי על התלאות אותן נאלץ לעבור הנאשם עד אשר עניינו הגיע לסיום אך במסגרת האיזון בין האינטרסים המנוגדים של הנאשם מחד ושל הציבור מאידך, בדבר העדר חשש של המאשימה להגיש דוחות וכתבי אישום כאמצעי למלחמה בתאונות הדרכים מצאתי שהאחרון גובר.

זכות ערר כחוק.

המזכירות תבטל את הדיון הקבוע ליום 6/4/22 ותודיע על כך לנאשם.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשפ"ב, 30 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.